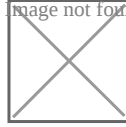

24 Ιουλίου 2014

Ακολουθία π. Παΐσιου Αγιορείτου

/ [Πεμπτούσια](#)

image not found or type unknown

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ
ΤΟΥ ΑΡΤΙΦΑΝΩΣ ΕΝ ΤΩ ΑΓΙΩ ΟΡΕΙ
ΕΚΛΑΜΨΑΝΤΟΣ
ΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΠΑΪΣΙΟΥ ΤΟΥ ΝΕΟΥ*
(12 Ιουλίου)

[*] Η παρούσα υμνογραφία αποτελεί προϊόν ευλαβείας του υμνογράφου προς τον εν οσίοις Γέροντα και προορίζεται δια προσευχητική χρήση.
Θα τεθεί εις δημοσίαν λατρείαν άμα τη αγιοκατατάξει του Γέροντος από τη Μητέρα Εκκλησία.

[**Ποίημα:** Δρος Χαραλάμπους Μ. Μπούσια]

Αθήναι 1995

ΕΝ ΤΩ ΜΙΚΡΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Εις το «Κύριε εκέκραξα» ιστώμεν στίχους δ καὶ ψάλλομεν τα εξής Προσόμοια.

OLYMPUS DIGITAL CAMERA

Ήχος α . Των ουρανίων ταγμάτων.

Αρτιφανώς τον ασκήσει, στερρά εκλάμψαντα, εν τω Αγίω Όρει, και φωτίσαντα πλήθη, αυτού ταις νουθεσίαις ταις πατρικαίς, επαινέσωμεν κρίζοντες· υπέρ ημών εκδυσώπει τον Λυτρωτήν, ασκητά σοφέ Παΐσιε.

Των Καππαδόκων το κλέος, αζύγων καύχημα, μοναζουσών προστάτην, και πιστών ποδηγέτην, προς θέωσιν εν ύμνοις μελωδικοίς, αρετών ως απαύγασμα, και μαργαρίτην της πίστεως τιμαλφή, επαινέσωμεν Παῖσιον.

Τον εκ νεότητος κόσμου, τερπνά ως σκύβαλα, σποδόν τε και ατμίδα, λογιζόμενον πάντες, Παῖσιον τον νέον εν ασκηταίς, θεοφόροις τιμήσωμεν, αναφωνούντες· τα ἄρρευστα σαις λιταίς, αγαπάν ημάς αξίωσον.

Τρωθείς Χριστού τη αγάπη, εκ βρέφους Όσιε, αγάπης ώφθης σκεύος, διαυγές ἄχρι τέλους, Παῖσιε κουφίζον τους ευλαβώς, ση καλύβη προστρέχοντας, και αναψύχον τους στένοντας εν σκια, ζοφερά παντοίων θλίψεων.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ .

Των φιλοσίων τα πλήθη, και των εν Ἄθω ασκουμένων η ομήγυρις, συνέλθωμεν σήμερον επί τη μνήμη, του αρτιφανούς φωστήρος της πίστεως, Παῖσιου, αξίως αυτού ανευφημήσαι τα σκάμματα· ούτος γαρ ως των πεπλανημένων φέγγος, των μονοτρόπων αλείπτης, και των χειμαζομένων ακέστωρ, αχλύν δυσθυμίας απάντων εσκέδασε, τη του Φωτοδότου Χριστού και Σωτήρος του γένους ημών χάριτι· και νυν συν αγγέλων χορείαις, και οσίων τοις τάγμασιν αγαλλιώμενος, τω Παμβασιλεί της δόξης πρεσβεύει, διδόναι τοις αυτού, την μνήμην γεραίρουσι, κατ' ἄμφω υγίειαν και ειρήνην αστασίαστον.

Και νυν. Θεοτοκίον.

Δεσποινα πρόσδεξαι, τας δεήσεις των δούλων σου, και λύτρωσαι ημάς από πάσης ανάγκης και θλίψεως.

Απόστιχα.

Ἦχος β . Οἶκος του Εφραθά.

Δεύτε Αθωνιτών, οι δήμοι συνελθόντες, εν ύμνοις επαξίως, την μνήμην Παῖσιου, τιμήσωμεν του μάκαρος.

Στιχ. Τίμιος εναντίον Κυρίου ο θάνατος του οσίου Αυτού.

Λάμπας αρτιφανώς, ως ἄστρον φωτοβόλον, εφώτισας καρδίας, εξοφωμένας πάτερ, θεόφιλε Παῖσιε.

Στιχ. Μακάριος ανήρ ο φοβούμενος τον Κύριον.

Τάφον σου τον σεπτόν, ως κρήνην ιαμάτων, Μονή του Θεολόγου, κατέχει και σον

πνεύμα, οι ουρανοί Παίσιε.

Δόξα. Τριαδικόν.

Σώζε από παντός, κακού τους Σε υμνούντας, θεότης Τρισαγία, λιταίς του Παϊσίου, του συναγαλλομένου Σοι.

Και νυν. Θεοτοκίον.

Ρύσαι Χριστιανούς, εκ της εχθρού απάτης, ομού συν Παϊσίω, τω εν τω σω λειμώνι, ασκήσαντι Θεόνυμφε.

Νυν απολύεις,... το Τρισάγιον, το Απολυτίκιον εκ του Μεγάλου Εσπερινού και Απόλυσις.

ΕΝ ΤΩ ΜΕΓΑΛΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Μετά τον Προοιμιακόν το «Μακάριος ανήρ». Εις δε το «Κύριε εκέκραξα» ιστώμεν στίχους η καὶ ψάλλομεν τα εξής Προσόμοια.

Ήχος α . Πανεύφημοι μάρτυρες.

Εμμένων εν τη υπακοή, φυλακή αισθήσεων, και προσευχή εκ νεότητος, σαρκός χαμαίζηλα, πάθη απηρνήσω, και προς ύψος άρρητον, ανήλθες απαθείας και νήψεως, σοφέ Παίσιε· όθεν πάντες σου γεραίρομεν, τους άόκνους, αγώνας προς θέωσιν.

Ναόν σεαυτόν ποιών λαμπρόν, του αγίου Πνεύματος, και ευωδία γενόμενος, Χριστού Παίσιε, τους τη ση καλύβη, προσιόντας ηύφρανας, και άπαντας αγιάζας Όσιε, τους εκζητούντάς σου, ευλογίαν πολυκύμαντον, ίνα βίου, ανύσωσι πέλαγος.

Σοφού Αρσενίου μιμητής, αρετής γενόμενος, του εν πατρίδι σου λάμπσαντος, και τα παλαιίσματα, πολιών γερόντων, ασκητών του Άθωνος, λαμπρών ποθών μιμείσθαι την κλίμακα, της τελειώσεως, εν Χριστώ ανήλθες πάντιμε, και ως άστρον, αρτίως ανέτειλας.

Πιστών οι χοροί εκ Καρυών, ευλαβώς κατήρχοντο, προς την καλύβην εκάστοτε, την σην Παίσιε, ίνα το φορτίον, πόνων αποθέσωσι, τη ση θεοφιλεί οσιότητι, και θάρρος λάβωσι, του εχθρού συντρίψαι δύναμιν, σαις πρεσβείαις, ταις θείαις προς Κύριον.

Η χάρις αφθόνως επί σε, εκχυθείσα Όσιε, του θείου Πνεύματος έδειξε, σε στηλογράφημα, έμψυχον σοφίας, λύχνον προοράσεως, λαμπρόν και διοράσεως πύρσευμα· διόπερ ηύγαζες, των πιστών προσερχομένων σοι, τας ζοφώδεις,

καρδίας Παίσιε.

Μονή Θεολόγου η σεπτή, η ποτέ τρυφήσασα, των σων σοφών παραινέσεων, σκιρτά και γάνυται, νυν εν κόλποις όλβον, ώσπερ θείον έχουσα, τον τάφον σου παμμάκαρ Παίσιε, πιστοίς τον βλύζοντα, ακενώτως ρείθρα πάντοτε, ιαμάτων, αυτώ τοις προστρέχουσι.

Παίσιε χάριν δαψιλή, ουρανόθεν είληφας, αρήγειν πάντας τους πάσχοντας, και χρείαν έχοντας· όθεν μετά πότμον, επεσκέψω Όσιε, νοσούντας και αυτοίς τάχος ίασιν, Θεού τη χάριτι, εδωρήσω ενδεικνύμενος, παρρησίαν, ην έχεις προς Κύριον.

Καρκίνου ταχύς θεραπευτής, και λυτήρ στειρότητος, εσχάτως ώφθης Παίσιε, θαυμάτων χείμαρρε· έτι αρνουμένοις, σην θερμήν αντίληψιν, παρέχεις σω οικείω βουλήματι, ταχύ τα πρόσφορα, ρουν δε βίου σαις εντεύξεσι, μεταβάλλεις, επικαλουμένων σε.

Δόξα. Ήχος πλ. β .

Ασκητική κεκοσμημένος λαμπρότητι, την Εκκλησίαν πάσαν επ' εσχάτων εφαίδρυνας, Παίσιε, Αγιορείτα πνευματέμφορε· νουνεχώς γαρ πολιτευσάμενος εν Άθωνι, απαθείας και σοφίας στάθμη ώφθης ακριβεστάτη, και πιστούς ταις διδαχαίς σου ηγλάϊσας· υπεράνω ουν σαρκός γενόμενος, χάριν εύρες πρεσβεύειν απαύστως, υπέρ των τιμώντων εν πόθω, και ανυμνούντων την πανσέβαστον μνήμην σου.

Και νυν. Θεοτοκίον.

Τις μη μακαρίσει σε, Παναγία Παρθένε; τις μη ανυμνήσει σου, τον αλόχευτον τόκον; ο γαρ αχρόνως εκ Πατρός εκλάμπας Υιός μονογενής, ο αυτός εκ σου της Αγνής προήλθεν, αφράστως σαρκωθείς, φύσει Θεός υπάρχων, και φύσει γενόμενος άνθρωπος δι' ημάς, ουκ εις δυάδα προσώπων τεμνόμενος, αλλ' εν δυάδι φύσεων, ασυγχύτως γνωριζόμενος. Αυτόν ικέτευε, Σεμνή Παμμακάριστε, ελεηθήναι τας ψυχάς ημών.

Είσοδος. Φως ιλαρόν. Το Προκείμενον της ημέρας.

Και τα Αναγνώσματα.

Μακκαβαίων Δ τὸ Ανάγνωσμα. (Κεφ. 1, 1-9)

Φιλοσοφώτατον λόγον επιδείκνυσθαι μέλλων, ει αυτοδέσποτός εστιν των παθών ο

ευσεβής λογισμός, συμβουλεύσαιμ' αν υμίν ορθώς, όπως προσέχητε προθύμως τη φιλοσοφία. Και γαρ αναγκαίος εις επιστήμην παντί ο λόγος και άλλως της μεγίστης αρετής, λέγω δη φρονήσεως, περιέχει έπαινον. Ει άρα των σωφροσύνης κωλυτικών παθών ο λογισμός φαίνεται επικρατείν, γαστριμαργίας τε και επιθυμίας, αλλά και των της δικαιοσύνης εμποδιστικών παθών κυριεύειν αναφαίνεται, οίον κακοηθείας και των της ανδρείας εμποδιστικών παθών, θυμού τε και φόβου και πόνου. Πως ουν, ίσως είποιεν αν τινες, ει των παθών ο λογισμός κρατεί, λήθης και αγνοίας ου δεσπόζει; Γελοίον επιχειρούντες λέγειν. Ου γαρ των αυτού παθών ο λογισμός κρατεί, αλλά των της δικαιοσύνης και ανδρείας και σωφροσύνης εναντίων, και τούτων ουχ ώστε αυτά καταλύσαι, αλλ' ώστε αυτοίς μη είξαι. Πολλαχόθεν μεν ουν και αλλαχόθεν έχοιμ' αν υμίν επιδείξαι ότι αυτοκράτωρ εστί των παθών ο λογισμός, πολύ δε πλέον τούτο αποδείξαιμι από της ανδραγαθίας των υπέρ αρετής αποθανόντων, Ελεαζάρου τε και των επτά αδελφών και της τούτων μητρός. Άπαντες γαρ ούτοι τους έως θανάτου πόνους υπεριδόντες επεδείξαντο ότι περικρατεί των παθών ο λογισμός.

Μακκαβαίων Β τὸ Ανάγνωσμα. (Κεφ. ζ ,16-23)

Ει δη τοίνυν γέρων ανήρ των μέχρι θανάτου βασάνων περιεφρόνει δι' ευσέβειαν, ομολογουμένως ηγεμών εστι των παθών ο ευσεβής λογισμός. Ίσως δ' αν είποιέν τινες. Των παθών ου πάντες περικρατούσιν, ότι ουδέ πάντες φρόνιμον έχουσι τον λογισμόν. Αλλ' όσοι της ευσεβείας προνοούσιν εξ όλης καρδίας, ούτοι μόνοι δύνανται κρατείν των της σαρκός παθών πιστεύοντες ότι Θεώ ουκ αποθνήσκουσιν, ώσπερ ουδέ οι πατριάρχαι ημών Αβραάμ και Ισαάκ και Ιακώβ, αλλά ζώσι τω Θεώ. Ουδέν ουν εναντιούται το φαίνεσθαι τινας παθοκρατείσθαι δια τον ασθενή λογισμόν· επεί τις προς όλον τον της φιλοσοφίας κανόνα φιλοσοφών και πεπιστευκώς Θεώ και ειδώς ότι δια την αρετήν πάντα πόνον υπομένειν μακάριόν εστιν, ουκ αν περικρατήσκειν των παθών δια την θεοσέβειαν; Μόνος γαρ ο σοφός και ανδρείός εστι των παθών κύριος.

Σοφίας Σολομώντος το Ανάγνωσμα. (Κεφ. δ , 7-15)

Δίκαιος, εάν φθάση τελευτήσαι, εν αναπαύσει έσται. Γήρας γαρ τίμιον, ου το πολυχρόνιον, ουδέ αριθμώ ετών μεμέτρηται. Πολιά δε εστι φρόνησις ανθρώποις· και ηλικία γήρως, βίος ακηλίδωτος. Ευάρεστος Θεώ γενόμενος, ηγαπήθη, και ζων μεταξύ αμαρτωλών, μετετέθη. Ηρπάγη, μη κακία αλλάξη σύνεσιν αυτού, η δόλος απατήση ψυχήν αυτού. Βασκανία γαρ φαυλότητος αμαυροί τα καλά, και ρεμβασμός

επιθυμίας μεταλλεύει νουν άκακον. Τελειωθείς εν ολίγω, επλήρωσε χρόνους μακρούς· αρεστή γαρ ην Κυρίω η ψυχή αυτού· δια τούτο έσπευσεν εκ μέσου πονηρίας. Οι δε λαοί ιδόντες, και μη νοήσαντες, μηδέ θέντες επί διανοία το τοιούτον, ότι χάρις και έλεος εν τοις οσίοις αυτού, και επισκοπή εν τοις εκλεκτοίς αυτού.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΙΤΗΝ

Ιδιόμελα

Ήχος α .

Από νεότητος Χριστώ σαυτόν αναθέμενος υπομονή, ευχή και ταπεινώσει καλών λογισμών ασύλητον ταμείον γεγένησαι, Παίσιε· διαλάμπων γαρ αγάπη προς πλησίον τελεία αζύγων την ομήγυριν κατηγλάϊσαςκαί πιστών τα τάγματα κατηύφρανας· και νυν το χοϊκόν σαρκίον αρνησάμενος συν αύλοις τάξεσι και οσίοις δοξάζεις τον Κύριον δεόμενος απαύστως υπέρ των τιμώντων σε.

Ήχος β .

Αρσενίου Οσίου, του εν Φαράσοις διαλάμπαντος, ακολουθήσας ταις τρίβοις, εναρέτων πράξεων τύπος, και πάσης αρετής κανών ευθύτατος, εδείχθης Παίσιε· αριστεύσας ουν κατά των παθών, και των προσύλων απάντων τον νουν καθηράμενος, ερύθμιζες σοις σοφωτάτοις ρήμασι, πιστούς προς ηθών ευπρέπειαν, και κτήσιν φόβου Θεού· και νυν, Αθωνίτα ενθεώτατε, πρέσβευε Χριστώ ειρηνεύσαι την Εκκλησίαν, και σου μιμήσασθαι τους πόνους ημάς αξίωσον.

Ήχος γ .

Κατ' ουδένα τρόπον μετέτρεψας, τους της ευσεβείας οίακας, έως ου έπλευσας επί τον της αθανάτου νίκης λιμένα, τον πολιόν Ελεάζαρον μιμούμενος, θεοφόρε Παίσιε· νικήσας ουν δια των αγαθών λογισμών τα πάθη σου, και πολλούς διδάξας αείποτε λογισμούς ευσεβείας έχειν εις αγκάλας Αβραάμ ανεπαύσω, ένθα πρεσβεύεις υπέρ των ψυχών ημών.

Ήχος δ .

Αγάλλεται σήμερον το αγιώνυμον όρος Άθω, τη στερρά ασκήσει σου, δι' ης των πάλαι πατέρων την αρετήν υπέφηνας, Παίσιε θεοδόξαστε· εξαιρέτως δε γάνυται η των μοναζουσών χορεία, της τρισευδαίμονος του Θεολόγου μάνδρας, έχουσα ως πηγήν αγιάσματος τον πανίερν τάφον σου· ουρανόθεν ουν επόμβρισον άπασι λιταίς σου, δαψιλώς υετόν θείας χάριτος, και σώσον εκ φθοράς του θανάτου τας ψυχάς των τιμώντων σε, παναοίδιμε.

Δόξα. Ο αυτός.

Εν φόβω Θεού επιτελών αγιωσύνην, εαυτόν εκάθηρας παντός μολυσμού, σαρκός και πνεύματος, Παίσιε· ναόν ουν σαυτόν ποιήσας Θεού του ζώντος, μονοτρόπων και χοϊκών απάντων τους χορούς ηγίαζες, τη άνωθεν δοθείση σοι χάριτι· και νυν της αιωνίου ζωής λαβών το γέρας, αδιαλείπτως πρεσβεύεις υπέρ των τιμώντων, την σεβάσμιον μνήμην σου.

Και νυν. Θεοτοκίον.

Εκ παντοίων κινδύνων τους δούλους σου φύλαττε, ευλογημένη Θεοτόκε, ίνα σε δοξάζωμεν, την ελπίδα των ψυχών ημών.

Εις τον Στιχον.

Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος πλ. α . Χαίροις, ασκητικών.

Χαίροις, ο της αγάπης πυρσός, ο δαδουχήσας επ' εσχάτων αγώσί, σου τιμίσι των μονοτρόπων, τους εν τω Άθω χορούς, ασκητών λαμπρότης και υπόδειγμα· Χριστού γαρ δεόμενος, ασθενούντος μετήνεγκας, τας αλγηδόνας, εις σαυτόν και το νόσημα, το κατώδυνον άχρι τέλους εβάστασας τούτου, σεπτέ Παίσιε, ως όλβον πολύτιμον, αγαλλιώμενος ότι, τον σον πλησίον εκούφισας, και ήρας το άλγος το αυτού, ως αμαρτίας ημών ο Κύριος.

Στιχ. Τίμιος εναντίον Κυρίου ο θάνατος του Οσίου Αυτού.

Χαίροις, ο των Φαράσων βλαστός, του όρους Άθω ευθαλέλαστον βλάστημα, Σιναίου του όρους κρίνον, και της Στομίου μονής, ρόδον ποικιλόχρουν, και ηδύπνευστον· Παίσιε όσιε, οδηγέ απλανέστατε, προς σωτηρίαν, ευσεβών του πληρώματος, μάνδρας καύχημα, Θεολόγου γεγένησαι· αύτη γαρ ως οχύρωμα, κατέχει ασάλευτον, των συμβουλών σου το πλήθος, και τον σον τάφον ον Κύριος, ανέδειξεν άρτι, κολυμβήθραν ιαμάτων, δοξάσαι θέλων σε.

Στιχ. Μακάριος ανήρ ο φοβούμενος τον Κύριον.

Χαίροις, ο πολυτόκου μητρός, καρπός θειότατος, Παΐσιε Όσιε, ο τήξας σαυτόν συντόνω, ασκήσει και προσευχή, ίνα θρέψης κόσμον, θεία χάριτι, ποθούντα της πίστεως, γνώναι πάσαν αλήθειαν, και κατευθύνης, προς οδόν την σωτήριον, τους προστρέχοντας, συμβουλαίς ταις πανσόφοις σου· σπείρας γαρ θείας σπέρματα, αγάπης εθέρισας, καρπόν πολύχουν αγήρω, ζωής ης πάντας αξίωσον, τους σε ανυμνούντας, και πρεσβείας αιτουμένους, τάς σας προς Κύριον.

Δόξα. Ήχος πλ. δ .

Διδασκαλίας και διακρίσεως το τάλαντον εδέξω, ως αντιμίσθιον των ασκητικών σου καμάτων, παρά Χριστού του Θεού, Παΐσιε τρισμέγιστε· συ γαρ προοράν τα εσόμενα ηξιώθης, και μεθύσκειν τας αύλακας των ψυχών των ευσεβούντων, νέκταρι των θεοσόφων ρημάτων σου· λάμπας ουν ως νεοπύρσευτον Εκκλησίας σέλας, προς τον Ήλιον τον νοητόν ανέδραμες, Ον ικετεύεις καταξιώσει και ημάς, της άνω λαμπρότητος.

Και νυν. Θεοτοκίον.

Δεσποινα πρόσδεξαι, τας δεήσεις των δούλων σου, και λύτρωσαι ημάς από πάσης ανάγκης και θλίψεως.

Νυν απολύεις, το Τρισάγιον και το

Απολυτίκιον.

Ήχος πλ. α . Τον Συνάναρχον Λόγον.

Τον εν Όρει Αγίω αρτίως λάμπαντα, αδιαλείπτω ασκήσει, και νοερά προσευχή, επαινέσωμεν πιστοί, σεπτόν Παΐσιον, ότι ως ρόδον ευανθές, κατεμήρισε ψυχάς, τοις λόγοις τοις θεοφθόγοις· και νυν τα κρείττονα νέμει, αυτού λιταίς τοις καταφεύγουσιν.

Θεοτοκίον

Χαίρε πύλη Κυρίου η αδιόδευτος, χαίρε τείχος και σκέπη των προστρεχόντων εις σε, χαίρε αχείμαστε λιμήν και Απειρόγαμε, η τεκούσα εν σαρκί τον Ποιητήν σου και Θεόν, πρεσβεύουσα μη ελλείπης, υπέρ των ανυμνούντων, και προσκυνούντων τον Τοκον σου.

Απόλυσις

ΕΝ ΤΩ ΟΡΘΡΩ

Μετά τον Εξάψαλμον το Απολυτίκιον, ως εν τω Μεγάλω Εσπερινώ, μετά δε την α Στιχολογίαν Κάθισμα.

Ήχος α . Τον τάφον Σου, Σωτήρ.

Ενθέοις λογισμοίς, πληρωθείς την καρδίαν, και ταις μαρμαρυγαίς, απαθείας φαιδρύνας, σαυτόν κατεπύρσευσας, αρεταίς την υφήλιον, και κατέπιθες, πιστούς κραυγάζειν σοι πόθω· χαίρε οίκημα, παντοειδών χαρισμάτων, Παίσιε Όσιε.

Δόξα. Το αυτό.

Και νυν. Θεοτοκίον.

Δρυμούς και παρυφάς, του σεπτού σου λειμώνος, ηγίασε ροαίς, επ' εσχάτων δακρύων, αυτού Μητροπάρθενε, ο θεόφρον Παίσιος, ος κατείδε σε, υπερφυώς εν οράσει, προσευχόμενος, εν τη αυτού απερίττω, καλύβη Πανύμνητε.

Μετά την β Στιχολογίαν Κάθισμα.

Ήχος δ . Ταχύ προκατάλαβε.

Φαράσων το σέμνωμα, Αγίου Όρους φανόν, και κύδος περίδοξον, της Θεολόγου Μονής, πιστώς ευφημήσωμεν, κράζοντες· μη ελλίπης, αενάως πρεσβεύειν, δούναι πιστοίς ειρήνην, και υγίειαν άμφω, τοις πόθω εκτελούσι την σην, μνήμην Παίσιε.

Δόξα. Το αυτό.

Και νυν. Θεοτοκίον.

Πανάφθορε Δέσποινα, η μετά τόκον ως πριν, του τόκου σου μείνασα, αγνή παθών την εμήν, ψυχήν αποκάθαρν, και μετανοίας δίδου, τη εμή ταπεινώσει, δάκρυα ίνα μέλπω, ηγνισμένη καρδιά, και χείλεσιν αγνοίς σην πολλήν, προς με συμπάθειαν.

Μετά τον Πολυέλεον Κάθισμα

Ήχος γ . Την ωραιότητα.

Της θείας χάριτος κατοικητήριο, πιστών προς θέωσιν το εφελτήριο, και ασκητών αρτιφανώς Χριστώ ευαρεστησάντων, έκτυπον τοις άνθεσι μελιχρών ύμνων στέψωμεν, λογισμών ως πάντιμον αγαθών σκεύος κράζοντες· λαμπρέ σημειοφόρε του Άθω, χαίρε Παίσιε θεόφρον.

Δόξα. Το αυτό.

Και νυν. Θεοτοκίον.

Την σκοτισθείσάν μου ψυχήν καταύγασον, φωτί της χάριτος του θείου Τόκου σου, αγνή Παρθένε Μαριάμ, ελπίς των απηλπισμένων, και αχλύν απέλασον των απείρων πταισμάτων μου, όπως εύρω ελεος εν τη ώρα της κρίσεως, και πόθω ασιγήτως βοώ σοι· Χαίρε, η Κεχαριτωμένη.

Είτα οι Αναβαθμοί. Το α Αντίφωνον του δ ήχου και το Προκείμενον.

Τίμιος εναντίον Κυρίου ο θάνατος του Οσίου Αυτού.

Στιχ. Μακάριος ανήρ ο φοβούμενος τον Κύριον.

Ευαγγέλιον Οσιακόν.

Ο Ν Ψαλμός.

Δόξα. Ταις του σου Οσίου πρεσβείαις,...

Και νυν. Ταις της Θεοτόκου πρεσβείαις,...

Ιδιόμελον. Ήχος πλ. β .

Στιχ. Ελεήμον, ελέησόν με, ο Θεός, κατά το μέγα έλεός Σου και κατά το πλήθος των οικτιρμών Σου εξάλειπον το ανόμημά μου.

Ο τα ένυλα πάντα απαρνηθείς παιδιόθεν, και δι' ασκήσεως στερράς εις ύψος ανελθών απαθείας, Παίσιε παμμακάριστε, δεομένων σου ημών επάκουσον· πτέρωσον τον νουν των σοι προστρεχόντων, ποθείν τα κρείττονα, ως αν και ημείς της αιώνιου τύχωμεν ζωής, οι τιμώντες σην μνήμην, Αθωνιτών Πατέρων κρίνον

νεόφυτον.

Ο Ιερέυς: Σώσον, ο Θεός, τον λαόν Σου...

Είτα οι Κανόνες του Οσίου

Κανών πρώτος, ου η ακροστιχίς:

«Αρετής νεόφωτον άστρον, Παΐσιον, μέλπω. Χ.»

Ωδή α . Ήχος δ . Ανοίξω το στόμα μου.

Αρτίως, Παΐσιε, εν όρει Άθωνος έλαμψας, βολαίς πολιτείας σου, σεμνής και λόγων σοφών, δι' ων έλυσας, αχλύν της δυσθυμίας, βροτών των εκάστοτε, καταφευγόντων σοι.

Ροδών ολομύριστος, η ση ψυχή αναδέδεικται, σοφίας βλαστήσασα, υπακοής και ευχής, ρόδα πάντερπνα, ευφραίνοντα τους πόθω, σοι σπεύδοντας πάντοτε, πάτερ Παΐσιε.

Εκάθηρας άπαντα, του πονηρού διαβούλια, Παΐσιε όλβιε, δι' αγαθών λογισμών, ους εβάσταζες, αγάπης ώσπερ σκήπτρα, αφάτου προς άπαντας, εν τη καρδιά σου.

Την θείαν ως έλεγες, δικαιοσύνην Παΐσιε, τηρών εν τω βίω σου, πραέων ώφθης κανών, και ειρήνευες, πιστούς αστασιάστως· διο και ηξίωσαι, θείας λαμπρότητος.

Θεοτοκίον

Η μόνη απείρανδρος, και υπεράμωμος Δέσποινα, κηλίδας μου κάθαρον, αμπλακημάτων πολλών, και αξίωσον, σεπτού με Παϊσίου, τους τρόπους μιμήσασθαι, ίνα σωθήσομαι.

Κανών δεύτερος

Ωδή α . Ήχος πλ. δ . Αρματηλάτην Φαραώ.

Παναρμονίοις νυν ωδαίς και άσμασι, μελισταγέσι φαιδρώς, αναμέλπομέν σου, μνήμην την πανίερον, Παΐσιε τρισόλβιε, ο εν Αθω αρτίως, εκλάμπας άστρον ως πάμφωτον, θεαυγών αρετών σου πυρσεύμασιν.

Αθωνιτών νεολαμπές αμάρυγμα, ση ακραιφνεί βιοτή, αφανεί ασκήσει, πλούτω αγαπήσεως, προς πέλας και προς Κύριον, και θερμαίς προσευχαίς σου, τον κόσμον πάντα εφώτισας, τον λαμπρώς σε τιμώντα, Παΐσιε.

Ιθύντωρ ώφθης απλανής Παΐσιε, και σταθηρός ποδηγός, προς ζωήν αγήρω, των καταφευγόντων σοι, και πίστει εκζητούντων σου, συμβουλάς τας πανσόφους, προς αρετής ολοκλήρωσιν, και Αγγέλων Θεού βίου ζήλωσιν.

Θεοτοκίον

Στενοχωρίας των εν βίω αίτησαι, λύσιν, αγνή Μαριάμ, τοις προστρέχουσί σοι, και πταισμάτων άφεσιν, Παρθένε θεοτίμητε, Παϊσίου πρεσβείαις, του εν λειμώνι τω θείω σου, νεωστί θεαρέστως βιώσαντος.

Κανών πρώτος

Ωδή γ . Τους σους υμνολόγους.

Σαλπίζων αγάπης τον παιάνα, το θέλημα έκοπτες το σον, το του ετέρου πάντοτε, ζητών ποιείν ως έλεγεν, ο Παύλος ο τρισμέγιστος, πνευματοφόρε Παΐσιε.

Νεόφωτον πύρσευμα Φαράσων, Αρσένιον έσχες οδηγόν, προς φέγγος το αιώνιον, παρ' ου το θείον βάπτισμα, απείληφας Παΐσιε, των αρετών ενδιαίτημα.

Εν Όρει Αγίω της σοφίας, ετρύγεις το μέλι ασκητών, ως μέλισσα ακάματος· διο και νέκταρ έσταζεν, εκ των αγνών χειλέων σου, απαύστως Πάτερ Παΐσιε.

Θεοτοκίον.

Ορέξεις σαρκός μου χαμαιζήλους, Πανάχραντε πράϋνον ταχύ, και της ψυχής μου όμματα, ανάτεινον προς άφθαρτα, τα εν τω πόλω Δέσποινα, ως αν αεί μακαρίζω σε.

Κανών δεύτερος

Ωδή γ . Ουρανίας αψίδος.

Ισαάκ παραινέσεις, και προτροπάς Όσιε, ασκητού Συρίας του θείου, έχων Παΐσιε,

ως φωταυγή οδηγόν, του εναρέτου σου βίου, ήρθης προς θεώσεως, ύψος δυσπρόσιτον.

Οσιότητος κέρας, αρτιφανώς έλαμψας, εν Αγίω Όρει και κόσμον, πάντα εφώτισας, ακτίσι σων συμβουλών, επί καιρίων θεμάτων, διεθνούς κοινότητος, πάτερ Παίσιε.

Νυχθημέροις λιταίς σου, και προσευχαίς ήλλαξας, ρουν επικινδύνων πραγμάτων, δι' ανθρωπότητα· και νυν ευσπλάγχνω Θεώ, υπέρ ημών μη ελλίπης, δυσωπών Παίσιε, ως συμπαθέστατος.

Θεοτοκίον

Θεοτόκε Παρθένε, περιφανές σέμνωμα, Όρους του Αγίου και αύχος, πάσης της κτίσεως, του Παϊσίου ευχαίς, του σου Οσίου οικέτου, συμφορών εκλύτρωσαι, πάντας και θλίψεων.

Κάθισμα. Ήχος δ . Κατεπλάγη Ιωσήφ.

Κατεσκήνωσεν εν σοι, του θείου και ζωαρχικού, Παρακλήτου ασκητά, η χάρις και περικαλλές, ανέδειξέ σε σοφίας Θεού δοχείον· συ γαρ μοναστών, δήμους ηύφρανας, τους πανευλαβώς, σοι προστρέχοντας, και εκζητούντας τας θείας πρεσβείας σου, και συμβουλάς τας πανσόφους σου· διο σε πάντες, αξιοχρέως ευφημούμεν, Παίσιε.

Δόξα. Το αυτό.

Και νυν. Θεοτοκίον.

Του λειμώνός σου, αγνή, του ιερού και μυριστού, εν τω Άθω Μαριάμ, αρτίως Μήτερ του Θεού, το θείον ρόδον Παίσιον τον θεόπνουν, μέλποντες πιστώς, μακαρίζομεν, σε ως αγαθήν, γην και εύφορον, υπερφυώς την βλαστήσασαν Κύριον, και Ποιητήν πάσης κτίσεως, τον δυσωδίαν, ημών πταισμάτων, αλγεινών εξαλείφοντα.

Κανών πρώτος

Ωδή δ . Ο καθημέμος εν δόξη.

Φέρων πόθω σου απλέτω, του Σωτήρος Παίσιε, τον Σταυρόν επ' ώμων, δρόμον ως ισάγγελος ώδευσας, της επί γης βιοτής σου και κατέπαυσας, εν τοις δώμασι, της απαθείας και νήψεως.

Ως κατάκομος ερήμου, φοίνιξ μάκαρ Παίσιε, Σίναιον το όρος, ασκητά θεόφρον εκόσμησας, και ως ηδύπνευσον κρίνον κατεμύρισας, όρος Άθωνος, οδμαίς σεπτής σου ασκήσεως.

Της Τριάδος ανεδείχθης, διαυγέστατον έσοπτρον, ταπεινοφροσύνης, έμπνουν στηλογράφημα όσιε, και των εν Άθω πατέρων θείον κλείσμα· όθεν άπαντες, σε ανυμνούμεν Παίσιε.

Θεοτοκίον

Ο τα σύμπαντα συνέχων, εν δρακί μόνος Κύριος, και Σωτήρ του κόσμου, εκ της πανασπίλου νηδύος σου, έλαβε σάρκα γηίνην Θεονύμφευτε, και ανύψωσε, προς ουρανόν γένος βρότειον.

Κανών δεύτερος

Ωδή δ . Συ μου ισχύς.

Εις τας κλιτύς, τας δασυσκίους του Άθωνος, θεοφόρε ασκητά Παίσιε, κατασκηνώσας θεοφιλώς, ώφθης των πατέρων, των πάλαι άρτι ομόζηλος· διο και θαυμασίων, εδοξάσθης αξίως, ενεργείαις ισάγγελε άνθρωπε.

Ισχύν λαβών, πλουσίως μάκαρ Παίσιε, ουρανόθεν ώσπερ φίλος γνήσιος, του Παντοκράτορος και Θεού, μέλλοντα συμβαίνειν, ως τα παρόντα εγίγνωσκες, και τας ενέδρας πάσας, του πλάνου αποφεύγειν, ευκρινώς σους ικέτας κατηύθυνες.

Όλως εν σοι, η θεία χάρις οικήσασα, μυροθήκην τιμαλφή ανέδειξε, σε δωρημάτων αυτής σεπτών· όθεν σων προσφύγων, πεφορτισμένων ανέπαυες, ψυχάς πνευματοφόρε, νουθετών διακρίσει, ση πολλή τούτους πάτερ Παίσιε.

Θεοτοκίον

Ναέ Θεού, πεποικιλμένε πανύμνητε, Θεοτόκε Παϊσίου σέμνωμα, του εν τω Άθω αρτιφανώς, λάμπαντος δυσώπει, τον σον Υιόν και Παντάνακτα, πρεσβείαις του Οσίου, υετόν μοι ομβρίσαι, της ψυχής υγιείας και σώματος.

Κανών πρώτος

Ωδή ε . Εξέστη τα σύμπαντα.

Νεκρώσας το φρόνημα, σαρκός παννύχοις στάσεσι, δάκρυσιν ευχή και ταπεινώσει,

ναός εγένου, του Παρακλήτου λαμπρός, πιστούς αγιάζων εν σπουδή, προσιόντας Όσιε, σοι τρισμάκαρ Παίσιε.

Ανήλθες την κλίμακα, των αρετών Παίσιε, θέλημα το ιδιόν σου κόπτων, και υπακούων, του Γέροντός σου βουλαίς, πανθαύμαστε ώσπερ χαλκουργώ, εν καμίνω σίδηρος, ίνα εύχρηστος γένηται.

Σοφίας ανάκτορον, χρυσότευκτον τεθέασαι, άρτι και αγάπης μυροθήκη· διο σοι πάντες, των γηγενών οι χοροί, προσέτρεχον και τας συμβουλάς, ήκουον τας θείας σου, καθ' εκάστην Παίσιε.

Θεοτοκίον

Το μέγα μυστήριον, του Τόκου σου ετράνωσαν, πάντων προφητών χοροί Παρθένε· σε γαρ λυχνίαν, όρος δασύ κιβωτόν, και στάμνον ωνόμασαν χρυσήν, ράβδον βάτον άφλεκτον, πλάκα και θείαν τράπεζαν.

Κανών δεύτερος

Ωδή ε . Ίνα τι με απώσω.

Μονοτρόπων φαιδρότης, Άθωνος κοσμήτορ και κύδος και καύχημα, ζων και μετά πότμον, εποπτεύεις τους πόθω τιμώντάς σε, και συγχρόνως πάντας, προφθάνεις επικαλουμένους, σε πιστώς βοηθήσαι Παίσιε.

Ιλαρώτατε πάτερ, χάριν ουρανόθεν αφθόνως είληφας, ως των σων αγώνων, αντιμίσθιον σοι τους προστρέχοντας, ασινείς τηρήσαι, εκ των βελών του πολεμίου, συμπαθές Αθωνίτα Παίσιε.

Μόνον του Ζωοδότου, κάλλος το αμήχανον πάτερ και άρρητον, εκζητών εκ χρόνων, σης νεότητος κόσμου Παίσιε, υπερείδες πάντα, ηδέα ως σποδόν και κόνιν, πνευματέμφορε μέροψ ισάγγελε.

Θεοτοκίον

Η χαρά των Αγγέλων, ανθρωπίνου γένους ατίμητον σέμνωμα, Κεχαριτωμένη, Θεοτόκε Παρθένε πανάμωμε, λύτρωσαι παθών με, και τη ψυχή μου τη νοσούση, ανακράζω παράσχου υγίειαν.

Κανών πρώτος.

Ωδή ς . Την θείαν ταύτην.

Ρεόντων πάντων υπέρτερος, εδείχθης επ' εσχάτων Παίσιε, ο λογιζόμενος, σαυτόν

μερόπων ως έσχατον· διο και της αρρεύστου, χαράς ηξίωσαι.

Οδούς εδείκνυς προς Κύριον, ωσεί χειραγωγός απλανέστατος, χοροίς Παίσιε, μοναζουσών και πληρώματος, δεινώς θαλαττευόντων, εν βίου κλύδωσι.

Νοσούντας τάχος ιάτρευες, τους σπεύδοντας τη θεία σου χάριτι, και άλλους έσωζες, από κινδύνων Παίσιε, ταις σαις προς τον Σωτήρα, ημών εντεύξεσι.

Θεοτοκίον

Προστάτις πέλεις ανύστακτος, των επικαλουμένων σε Δέσποινα, και παραμύθιον, των εν ταις ζάλαις των θλίψεων, πικρώς οδυνομένων, Θεογεννήτρια.

Κανών δεύτερος

Ωδή ς . Την δέησιν.

Τριβώνιον μέλαν αμπεχόμενος, της ασκήσεως εξήλωσας έργον, ποιείν κναφέως Παίσιε μάκαρ, και παραστήσαι Χριστώ τους σους πρόσφυγας, λευχειμονούντας και μεστούς, λογισμών ψυχοτρόφων και πράξεων.

Ηφάνισας του εχθρού την δύναμιν, τοις αόκνοις σου Παίσιε πόνοις, και υπέρ φύσιν σεπτοίς σου αγώσι· διο και χάριν πλουσίως απείληφας, εκ της δεινής επιβουλής, του αλάστορος άπαντας ρύεσθαι.

Νυν μέλποντές σε αγίων σύσκηνε, ως ομόζηλον αυτών σε τιμώμεν, τον κατιδείν ταις ιδίαις σου κόραις, αξιωθέντα αγίων ομήγυριν, εν οίσπερ Λουκιλιανόν, και Σκλαβαίνων Παίσιε Βλάσιον.

Θεοτοκίον

Απείρανδρε Παναγία Δέσποινα, ταχινή εμπεριστάτων ακέστορ, μη μου παρίδης ροάς των δακρύων, αλλ' εις χειμάρρουν αυτάς μεταποίησον, χαράς αλήκτου αγαθή, Παϊσίου του θείου εντεύξεσι.

Κοντάκιον

Έχος πλ. δ . Τη Υπερμάχω.

Τον εκ Φαράσων ανατείλαντα ως ήλιον, και όρει Άθω ταις αυγαίς αρτίως φάναντα, πολιτείας φιλοθέου εν ύμνοις πάντες, επαινέσωμεν αζύγων ως υπόδειγμα, και λυχνίαν παμφαή αγάπης κρείττονος, πόθω κράζοντες· Χαίροις πάτερ Παίσιε.

Ο Οίκος

Αγγελος της αγάπης, άρτι κόσμω εδείχθης, Παίσιε, αζύγων λαμπρότης· αναβάς γαρ πασών αρετών, τας βαθμίδας δήμου ευσεβών γέγονας, ακέστωρ εν ταις θλίψεσι, και ήγειρας αυτούς βοάν σοι·

Χαίρε, ασκήσεως θεία λύρα,

χαίρε, φρονήσεως η κινύρα·

Χαίρε, λογισμών αγαθών στηλογράφημα,

χαίρε, ευκλεών παλαισμάτων αμάρυγμα·

Χαίρε, άστρον το νεόφωτον εν του Άθω τοις δρυμοίς,

χαίρε, βάθρον ταπεινώσεως και αόκνου προσευχής·

Χαίρε, ότι εδείχθης προοράσεως κέρας,

χαίρε, ότι επώφθης εγρηγόρσεως γέρας·

Χαίρε, πυρσός ασκήσεως πάμφωτος,

χαίρε, φανός σοφίας και νήψεως·

Χαίρε, δι' ον Αθωνίται σκιρτώσι,

χαίρε, προς ον ευσεβείς εκβοώσι·

Χαίροις, πάτερ Παίσιε.

Και αναγιγνώσκεται το Μηνολόγιον της ημέρας, ήτοι της ΙΒ Ίουλίου. Είτα λέγομεν·

Τη αυτή ημέρα μνήμη του αρτιφανώς εν Αγίω Όρει εκλάμψαντος Οσίου και Θεοφόρου πατρός ημών Παϊσίου.

Στίχοι

Χαίρε, Παῖσιε, ἀξίως φωνούμεν,
σοφίας νεόφωτον Ἄθωνος ἄστρον.

Ἀγγελος ἐν Ἄθῳ φωτόλαμπρος ὤφθης
βρότειον υπερβάς, Παῖσιε, φύσιν.

Συναξάριον

Ο αῤτιφανής φωστήρ της του Χριστοῦ Εκκλησίας Παῖσιος ὁ Ἀθωνίτης, ὁ πνευματέμφορος πολίος ἡμῶν πατήρ, το της ἀγάπης ενδιαίτημα καὶ της ἀπαθείας θείον σκήνωμα, ἐγεννήθη ἐν Φαράσοις της Καππαδοκίας ἐν τοῖς δυσχειμέροις χρόνοις ἡμῶν, τοῖς χρόνοις της ἀποστασίας του αἰῶνος τούτου του ἀπατεώνος.(τῇ 25ῃ Ἰουλίου 1924). Γόνος πολυτόκου οἰκογενείας ἔλαβε τὸ θεῖον βάπτισμα παρὰ τοῦ ἐν Οσίοις πατρός ἡμῶν Ἀρσενίου τοῦ Καππάδοκος, οὐ ταις ἀσκητικαῖς εἴτα τρίβοις ἠκολούθησε. Τρωθεὶς παιδιόθεν θείῳ ἔρωτι ἦλθεν εἰς τὸ Ἀγιώνυμον Ὅρος τοῦ Ἄθωνος, ἐνθα ὡς μέλισσα ἀκάματος ἐτρύγησε τὸ μέλι της ἀρετῆς ἐκ τῶν χειλέων οσίων γερόντων, θεοφιλῶς αὐτόθι ἀσκήσας ἐπώφθη ὑπακοῆς κειμήλιον, ταπεινώσεως ἀγαλμα καὶ εὐσεβείας μυροθήκη. Ἐπισκεψάμενος εἴτα τὸ Σίναιον Ὅρος καὶ τὴν μονὴν Στομίου παρὰ τὴν Κόνιτσαν, ἐνθα Θεῷ ἀσκητικοῖς τρόποις εὐηρέστησεν, ἐπανέκαμψεν εἰς Ἄθωνα, ὃν καθηγίασε πόνοις ἀσκήσεως ἀσιγήτοις καὶ δακρύων χεύμασι. Διορατικὸς ὢν καὶ ἐνάρετος ἠξιώθη προορᾶν τὰ ἐσόμενα καὶ γινώσκειν τὰ ἐνδότερα της καρδίας τῶν αὐτῶ προσιόντων. Ἀνέπαυσε τοῖς θεοσόφοις αὐτοῦ διδάγμασι καὶ προτροπαῖς πλήθη μερόπων καὶ ἀλείπτῃς μοναζουσῶν ἐχρημάτισε πρὸς βίον κρείττονα. Πνευματικῶς ἐποπτεύσας τὴν τοῦ Θεολόγου μάνδρα ἐν Σουρωτῇ Θεσσαλονίκης, ἐν αὐτῇ τὰ ζῆν ἐξεμέτρησε καὶ παντίμως ἐτάφη μετὰ πολυχρόνιον ἀνίατον ἀσθένειαν, ἣν γηθόμενος ἐβάστασε κατὰ τὴν αὐτοῦ ἐπιθυμίαν, ἰατρεύσας ἀσθενή τινα ἐξ αὐτῆς πάσχοντα καὶ μετενεγκὼν εἰς σαυτὸν τὴν νόσον. Καὶ ζῶν καὶ μετὰ πότμον πλήθη θαυμάτων ἐπετέλεσε· διὸ καὶ ἀξιοχρέως τιμάται παρὰ πάντων τῶν Ὁρθοδόξων ὡς ταμεῖον δωρεῶν θείας χάριτος ἀδάπανον.

Ταῖς αὐτοῦ ἀγίαις πρεσβείαις, Χριστέ ὁ Θεός, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Κανὼν πρῶτος

Ὡδὴ ζ . Οὐκ ἐλάτρευσαν.

Αντιτάσσεται, υπερηφάνοις Κύριος, και χάριν δίδωσι, τοις ταπεινοίς ασκητά,
Παῖσιε άπασιν, ανθρώποις έλεγες, ως Ιάκωβος, ο θείος φάσκει Όσιε, ταπεινώσεως
πυξίον.

Ιερώτατε, ότι σαφώς χωρίζουσιν, από του Κτίσαντος, οι σκολιοί λογισμοί,
γιγνώσκων Παῖσιε, Αυτώ προσήγγιζες, εν τω βίω σου, δι' αγαθώ μακάριε,
λογισμών και θεαρέστων.

Στύλος πέφηνας, σοφίας αρραγέστατος, Θεού Παῖσιε, αρτίως και διαυγής, εικών
διακρίσεως, διο ανέπαυες, τους προστρέχοντας, πανευλαβώς τη κέλλη σου,
εκζητούντας την ευχήν σου.

Θεοτοκίον

Ισχυρότατον, κατά του πολεμήτορος, Θεογεννήτρια, Παρθένε όπλον ημείς, εν
μάχαις κατέχομεν, την μεσιτείαν σου, προς τον πάνσεπτον, Υιόν σου και
Θεάνθρωπον, Ον εκύησας αφράστως.

Κανών δεύτερος

Ωδή ζ . Παίδες Εβραίων.

Γάνυται Άθωνος το Όρος, ο ηγίαςας Παῖσιε ασκήσει, και μονή του Χριστού,
επιστηθίου φίλου, ως όλβον θείον έχουσα, τον πανιέρόν σου τάφον.

Ίνα προφθάσης βοηθήσαι, αιτουμένους αρωγήν σου την ταχείαν, την στιγμήν την
αυτήν, εις διαφόρους τόπους, ενεφανίζου Όσιε, τους ικέτας σου αρήγων.

Ωφθης ανάπλεως αρτίως, θείου έρωτος Παῖσιε τρισμάκαρ, και ο βίος ο σος,
αέναιος υπήρχε, δοξολογία Όσιε, προς Θεόν τον Παντεπόπτην.

Θεοτοκίον

Νύκτα παθών μου δυσφορήτων, διασκέδασον φωτί της χάριτός σου, Θεοτόκε αγνή,
και ήμαρ σωτηρίας, ανάτειλόν μοι δέομαι, Παῖσιου ικεσίαις.

Κανών πρώτος

Ωδή η . Παίδας ευαγείς.

Οίκος προσευχής αδιαλείπτου, οφθείς ηξιώθης τοις βλεφάροις σου, τοις ιδίοις
Κύριον, τον Θεόν θεάσασθαι, την Παναγίαν Δέσποιναν, σον θείον Άγγελον, τον

Λουκιλιανόν τον ανδρείον, και την Ευφημίαν, Παΐσιε την θείαν.

Νουν τον σον καθάρας τη αόκνω, ευχή το σαρκίον σου παλαίσμασι, θεαρέστοις Όσιε, και ψυχήν απλέτω σου, αγάπη απεμάκρυνας, δεινήν εμπάθειαν, ως συν τον καταστρέφοντα χλαίναν, της ψυχής πατέρων, Παΐσιε, φαιδρότης.

Μέγιστος Παΐσιε αρτίως, επώφθης διδάσκαλος και τάχιστος, ιατρός φαρμάκοις σου, διδαχών ιώμενος, τας ασθενούσας Όσιε, καρδίας όσων σοι, προσέτρεχον εν Όρει Αγίω, και την προς τον Κτίστην, ευχήν σου επεζήτουν.

Θεοτοκίον

Εύλαλον ανέδειξας στρουθίον, πανάμωμε Θεομήτορ εν τω κήπω σου, τον σοφόν Παΐσιον, ου τα θεία ρήματα, εν τη ημών βαστάζοντες, καρδία Δέσποινα, ως όλβον ιερόν σε υμνούμεν, εις τους απεράντους, αιώνας γηθοσύνης.

Κανών δεύτερος

Ωδή η . Τον εν όρει αγίω.

Μιμητής παλαισμάτων Γεωργίου, του εν Άθω λαμπρώς ασκήσαντος αρτίως, και Αρσενίου νέου του παμμάκαρος, ώφθης θεοφόρε, ζηλωτά οσίων, Παΐσιε, φωσφόρων.

Ενεδύσω πολύτιμον χιτώνα, αφθαρσίας σοφέ ως αφανώς ασκήσας, και αγαπήσας παιδιόθεν Όσιε, πάντας τους αγίους, ώνπερ εμιμήσω, Παΐσιε, τον βίον.

Λογισμώ ασκητά απεριτρέπτω, Αθωνίτα κλεινέ εμάκρυνας του κόσμου, και τον Σταυρόν Κυρίου αίρων Όσιε, έλαμψας εν κόσμω, ση υπερκοσμίω, Παΐσιε αγάπη.

Θεοτοκίον

Παρθενίας κεκοσμημένη κάλλει, και υπέρ αστραπάς εκλάμπουσα ηλίου, δικαιοσύνης Ήλιον εκύησας, τον ημών Παρθένε, λύνοντα τον ζόφον, παθών των χαμαίζήλων.

Κανών πρώτος

Ωδή θ . Άπας γηγενής.

Λάμψας ως φωστήρ, αρτίως τοις σύμπασιν, αγέλας ηύγασας, μοναστών Παΐσιε, των σων αγώνων, παιδραίς λαμπρότησι, και των πιστών τα τάγματα, των

προστρεχόντων σοι· όθεν πάντες, ώσπερ χρυσαυγέστατον, σε τιμώνεν αστέρα νεόφωτον.

Πάτερ ιερέ, αμέμπτως τον βίον σου, εν γη διήνυσας, και λαμπάδα άσβεστον, ασκήσει άκρα ψυχής ετήρησας· διο και χαίρων έδραμες, προς την ουράνιον, πόλιν ένθα, πόνων σου δρεπόμενος, αμοιβάς επαγάλλη Παίσιε.

Ως ζωαρχικού, του Πνεύματος όργανον, σεπτόν Παίσιε, πόθω ευφημούμέν σε, Αγίωνύμου, του Όρους καύχημα, και τάφον ασπαζόμενοι, σον θαυματόβρυτον, Θεολόγου, εν τη μάνδρα Όσιε, τας ευχάς σου προς Κτίστην αιτούμεθα.

Θεοτοκίον

Χύμά σοι αγνή, προνοίας προς απαντας, ανθρώπους δέδοται, ώσπερ Θεομήτορι, αγιωτάτη και κρήνη χάριτος· διο της προστασίας σου, τη σκέπη σπεύδοντες, καθ' εκάστην, οι πιστοί λαμβάνομεν, ποταμούς δωρεών αιερρών σου.

Κανών δεύτερος

Ωδή θ . Εξέστη επί τούτω.

Ως άγγελος βιώσας επί της γης, Μιχαήλ Ταξιάρχην εώρακας, σοις οφθαλμοίς, Άνναν συν δικαίω Ιωακείμ, Αικατερίναν πάνσοφον, τον Παντελεήμονα τον κλυτόν, Βαρβάραν Ευφημίαν, Παίσιε θεόφρον, και πληθύν των φιλτάτων αγίων σου.

Χρηστότητος στρουθίον και αηδών, εγκρατείας ευχής και ασκήσεως, θεοφιλούς, άπαντας καθήδυνας συμβουλαίς, επί θεμάτων όλβιε, παγκοσμίων άμα ατομικών, Παίσιε αρτίως, και εθνικών ων λύτης, προβλημάτων υπήρχες ταχύτατος.

Μη παύση τον Παντάνακτα δυσωπών, Ισαάκ του Αββά της ασκήσεως, εκμιμητά, Όσιε Παίσιε ακρεμών, του θείου όντως έρωτος, ο εν ουρανίω και παμφαεί, ασκήσας ατμοσφαίρα, υπέρ των σε τιμώντων, μελισταγέσιν ύμνοις πάντοτε.

Θεοτοκίον

Μνημόνευε Πανάχραντε εκτενώς, των πιστώς προστρεχόντων τη σκέπη σου, και σον Υιόν, νυν δοξολογούντων φαιδραίς ωδαίς, την μνήμην δε την πάμφωτον, Παϊσιού έμφρονος ασκητού, λαμπρύναντος τον Άθω, αρτίως εκτελούντων, θεοχαρίτωτε Παντάνασσα.

Εξαποστειλάριον.

Ήχος β . Γυναίκες ακουτίσθητε.

Μαρμαρυγαίς ασκήσεως, τον ἄρτι εξαστράψαντα, ἐν τῷ Ἁγίῳ τῷ Ὄρει, καὶ θείας χάριτος φέγγει, πιστοῦς τον καταυγάσαντα, τιμήσωμεν Παῖσιον, αναβοῶντες σκόρπισον, ἀχλὺν ἡμῶν ἀμαρτίας, των ἐκτελούντων σὴν μνήμην.

Θεοτοκίον

Ἁγίου Ὁρους ἔφορε, καὶ οἰκονόμῃ ἀγρυπνε, Θεογεννήτορ Παρθένε, του Παῖσιου πρεσβείαις, του ἀνθους του λειμώνός σου, του μυριστοῦ διάσωσον, ἀπὸ κινδύνων ἅπαντας, τους μεγαλύνοντας πόθῳ, σε εἰς αἰῶνας αἰώνων.

Εἰς τους Αἶνους

Ἰστώμεν στίχους ς καὶ ψάλλομεν τὰ ἐξῆς Προσόμοια.

Ἦχος πλ. δ . Τι ὑμᾶς καλέσωμεν, Ἅγιοι.

Τι σε ονομάσω, Παῖσιε; Ταπεινώσεως πυξίον, υποφήτην μοναστῶν, ἐγρηγόρσεως δοχείον, διαυγές καὶ καθαρὸν, σοφίας ὕδωρ πᾶσι διειδέστατον, ἀσόφῳ δασιλῶς κερνῶν αἰέποτε, λαῷ διψῶντι τους λόγους σου, εὐχύμους δέξασθαι· ὅθεν σοι, κραυγάζομεν· Χαίρε, Ἄθωνος σέμνωμα.

Τι σε ονομάσω, Παῖσιε; Ἐγκρατείας μυροθήκην, ἀσιτείας πλησμονήν, ἀπαθείας θείαν στήλην, ἀσιγήτου ἐραστήν, θεόφρον προσευχῆς καὶ οἰκητήριον, παντοίων ἀρετῶν διο σε πάντοτε, ὥσπερ ἰσάγγελον ἄνθρωπον, τιμῶν βοῶ σοι θεσπέσιε, ἰκέτευε του σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τι σε ονομάσω, Παῖσιε; Ἄθω εὐλαλον κινύραν, Θεολόγου τῆς μονῆς, θησαυρόν καὶ θείαν λύραν, ἀγωγῆς μοναδικῆς· σαμβύκην θείας γνώσεως γλυκύφθογγον, καὶ ἄρπαν βίου κρείττονος καλλίχορδον· ὥς γὰρ φανός νεοπύρσευτος, τῆς ἐν Χριστῷ τελειότητος, ἰκέτευε του σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τι σε ονομάσω, Παῖσιε; Παναγούδας τῆς καλύβης ὑσιπέτην οἰκιστήν, εὐχος Ὁρους του Ἁγίου, φυλακῆς τον τηρητήν, των πέντε του νοός θυρίδων ἀγρυπνον, καὶ σκεύος Παρακλήτου χρυσοποίκιλτον· συ γὰρ προέγνως τὰ μέλλοντα, καὶ πρὸς ἀγήρῳ κατηύθυνας, βιώσεως τους πιστῶς σοι προστρέχοντας.

Σθένει Παρακλήτου Παῖσιε, ἀνεδείχθης μετὰ πότμον, θαυμασίων αὐτουργός, καὶ ἀδάπανον τῷ ὄντι, ἰατροῖον των πιστῶν· ἐν κλίνῃ, ἐπεσκέψω γὰρ θαυμάσιε, νοσοῦντα χαλεπῶς ἐξ αὐτηνείας, καὶ ἐκ θανάτου διέσωσας, αὐτόν θερμαίς σου ἐντεύξεις, πρὸς Κύριον τον Σωτήρα τῆς κτίσεως.

Πάντων των τιμώντων τὴν μνήμην σου, παραστάτης θεῖος πέλεις, θεοφόρε

ασκητά, και των μη ευμοιρησάντων, γνώναι σου την βιοτήν, υπάρχεις την οσίαν πάτερ πρόμαχος, και ρύστης, και ακέστωρ ενθεώτατος· πολλούς γαρ συ εθεράπευσας, ταχύ μετά την σην κοίμησιν, Παίσιε συνεργεία του Πνεύματος.

Δόξα. Ἦχος πλ. α .

Όσιε πάτερ, προς τα άνω παιδιόθεν επειγόμενος, ισαγγέλω πολιτεία, και ασκήσει αόκνω ήνυσας τον βίον σου· ηξιώθης ουν γενέσθαι, οίκος χρυσότευκτος του Παναγίου Πνεύματος, περισκέπων ση χάριτι ευσεβούντων τα συστήματα· και νυν, Παίσιε πάνσοφε, Χριστώ συναγαλλόμενος, κατάπεμψον ημίν ευχάς τας παντίμους σου, και σώσον λιταίς σου σους πρόσφυγας.

Και νυν. Θεοτοκίον.

Μακαρίζομέν σε Θεοτόκε Παρθένε, και δοξάζομέν σε οι πιστοί κατά χρέος, την πόλιν την άσειστον, το τείχος, το άρρηκτον, την αρραγή προστασίαν, και καταφυγήν των ψυχών ημών.

Δοξολογία Μεγάλη και Απόλυσις.

ΕΝ ΤΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ.

Τα Τυπικά, οι Μακαρισμοί και εκ του Κανόνος του Οσίου η γ καὶ η ς Ὡδή.

Απόστολος: Γαλατ. ε , 22- ς , 2.

Ευαγγέλιον: Λουκ. ιγ ,10-17.

Κοινωνικόν: Εις μνημόσυνον αιώνιον.

Μεγαλυνάριον

Χαίροις, στυλοβάτης υπακοής, ακραιφνούς αγάπης, εγκρατείας και προσευχής, χαίροις ασκουμένων, εν Άθω κοσμιότης, αρτίως ο ασκήσει λάμπας, Παίσιε.

Δίστιχον

Όπου θέλει πνει, Παίσιε, είπάς μοι,

Θεού Πνεύμα, σοι σπεύδοντι Χαραλάμπει.

ΤΕΛΟΣ

ΚΑΙ ΔΟΞΑ

ΤΩ ΜΟΝΩ ΑΛΗΘΙΝΩ

ΘΕΩ ΗΜΩΝ